

Chương 48: Quyết Đấu (2) - Bất Lực

(Số từ: 2860)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:52 PM 01/06/2025

Mọi thứ đang diễn ra khác với những gì tôi mong đợi. Ngay từ đầu tôi đã không nghĩ mình sẽ thắng trận đấu này, nhưng tôi không ngờ các học viên năm ba lại xuất hiện.

Mấy tên này có thể chơi dơ đến mức nào chứ? Lúc Hoàng tử ở đó thì không dám gây sự với chúng tôi, nhưng bây giờ lại ra sức bắt nạt đàn em thế này sao?

Tỷ lệ thắng vốn đã mong manh, giờ lại càng mỏng manh hơn, dù điều này có lẽ cũng không thay đổi nhiều.

Tuy nhiên, gã đứng trước mặt tôi, Mayarton, cứ nhìn chăm chăm vào tôi như thể đang nghĩ cách dạy dỗ tôi thật sự.

Các bạn cùng lớp của tôi cũng bất ngờ không kém trước sự xuất hiện đột ngột của đại diện năm ba này.

Nếu tôi chọn Ellen làm đại diện của mình, cô sẽ sẵn lòng lên. Nhưng dù cô có giỏi đến mấy, liệu cô có thể đánh bại học viên năm ba không? Hấn đã ở Temple lâu hơn cô hai năm mà.

Có lẽ, cô sẽ thắng. Tôi không biết Mayarton là người như thế nào, nhưng cô phải đủ sức để thắng. Nếu muốn đánh bại Ellen, người ta phải là một siêu nhân hoặc một người đã đạt đến giới hạn của khả năng con người. Tôi không nghĩ gã này là người như vậy. Một người mạnh đến thế rất hiếm khi được tìm thấy ở Temple, nên họ sẽ không làm điều vô nghĩa như thế này.

Có lẽ vì sự thay đổi hoàn cảnh bất ngờ này, có một người nữa mà tâm trạng của cô ấy đã thay đổi một chút, ngoài Ellen.

Đó là Adriana.

Cô dường như tức giận hơn là bối rối, đối mặt với tình huống này. Vị tiên bối điềm tĩnh đó, đang nhìn tôi một cách im lặng. Tôi có thể nhận ra chỉ bằng cách nhìn vào đôi mắt ấy.

Đôi mắt cô dường như nói với tôi rằng cô sẽ chiến đấu vì tôi.

Adriana, vốn dĩ, ghét truyền thống truyền nói vô lý này. Cô thậm chí còn nói với tôi rằng cô không thích các tiên bối của mình cho lắm.

Tuy nhiên, giờ đây khi có một học viên năm ba đứng trước mặt tôi, thấy gã đó xen vào một trận đấu với một học viên năm nhất, dường như cô không thể đứng yên nữa.

Adriana nói với tôi bằng ánh mắt. 'Hãy chọn tôi làm đại diện của cậu'.

Tôi cứ nghĩ mình đang phá hoại cuộc sống ở Temple của mình, nhưng thực ra có hai người sẵn lòng chiến đấu vì tôi. Tôi đã thực sự làm tốt sao?

"Nếu không có bất đồng, trận đấu sẽ bắt đầu ngay lập tức. Nếu kết quả đã rõ ràng hoặc nếu một bên đầu hàng, trận đấu sẽ kết thúc."

"Thầy ơi. Tôi có điều muốn đề xuất."

Mayarton nhìn thầy Epinhauser và nói:

"Chúng ta không thể quy định rằng trận đấu sẽ kết thúc nếu một trong hai bên đầu hàng sao?"

"Và lý do cho điều đó là gì?"

"Kết quả đã khá rõ ràng rồi. Tuy nhiên, tôi muốn dạy cho hậu bối hấp tấp này một chút phép tắc."

Vậy là, trừ khi tôi nói rõ ràng rằng tôi đầu hàng, trận đấu sẽ không kết thúc ư? Hẳn chắc chắn sẽ thắng với luật bình thường, nhưng hẳn không muốn trận đấu kết thúc ngay khi thanh kiếm của hắn chạm vào tôi.

Mục đích của hắn không phải là đánh bại tôi, mà là nghiền nát tôi.

"Reinhardt đồng ý với những điều khoản này không?"

Tôi đã hy vọng điều đó, đồ khốn.

"Vâng, nhưng thay vào đó tôi có một điều kiện."

"Đó là gì?"

Ellen và Adriana đều sẽ sẵn lòng chiến đấu vì tôi. Hoàn cảnh đã thay đổi, và tôi đã bị một tên khốn tệ hơn Art rất nhiều bắt gặp. Art có lẽ sẽ muốn chiến đấu với tôi một cách công bằng.

Tuy nhiên, gã đó chắc chắn sẽ đối xử với tôi tệ hơn Art rất nhiều.

Tình huống thay đổi và phán đoán của tôi cũng vậy.

"Mayarton là học viên năm ba, còn tôi chỉ là học viên năm nhất. Có sự khác biệt rõ ràng về khả năng không chỉ ở một lĩnh vực."

Ông Epinhauser gật đầu như đồng ý với tôi.

"Tôi muốn sử dụng quyền của đấu sĩ và..."

Tôi nên gọi ai đây?

"Yêu cầu đối thủ cho một điểm chấp."

Tôi không gọi ai cả.

Khi Ellen nói chuyện với tôi ngày hôm đó, cô muốn nói rằng nếu nghĩ về loại trận đấu này, người ta sẽ nghĩ đến việc chọn một đại diện.

Tuy nhiên, khi Art đề cử đại diện của mình, tôi đã nghĩ đến điều khác.

Một điểm chấp.

Nếu có quá nhiều sự khác biệt về sức mạnh giữa mình và đối thủ, thì có thể nhận một điểm chấp. Đó là tình huống tôi đang gặp phải lúc này.

Cả Ellen lẫn Adriana đều không ngờ rằng tôi sẽ sử dụng điểm chấp thay vì đề cử đại diện. Ừm, tôi cũng sẽ không nghĩ đến việc sử dụng điểm chấp nếu đại diện này không bất ngờ xuất hiện.

Mayarton bật cười lớn trước lời nói của tôi.

“Hậu bối đây thực sự định đánh bại anh mà sao?”

Hắn đang cười, nhưng dường như thực sự tức giận. Cứ như thể hắn nghĩ rằng tôi tin rằng tôi có thể đánh bại hắn nếu tôi chỉ cần một điểm chấp. Ông Epinhauser, người quan sát trận đấu, gật đầu.

“Được. Trong trận đấu, Mayarton bị cầm sử dụng tay trái của mình.”

Không phải Mayarton tự cho mình điểm chấp, mà là ông Epinhauser. Mayarton khịt mũi với ông ấy và giấu cánh tay trái ra sau lưng, như thể điểm chấp đó chẳng có ý nghĩa gì.

Trước đây tôi cũng sẽ không nghĩ đó là một điểm chấp lớn, nhưng tôi đã học được vai trò quan trọng của bàn tay không cầm kiếm trong lúc đấu tập với Ellen. Bị phong ấn một cánh tay là một điểm chấp rất lớn.

Tất nhiên, rất khó có khả năng tôi sẽ vượt qua sự chênh lệch sức mạnh này chỉ với điều đó.

Sau đó, trước mặt mọi người, ông Epinhauser tuyên bố:

"Bắt đầu trận đấu."

Mayarton không lập tức lao vào tôi. Hắn cầm kiếm tập bằng tay phải và từ từ tiến về phía tôi với cánh tay trái giấu sau lưng. Tôi không có một chiến lược nào trong đầu. Liệu vô số kỹ năng tôi học được từ Ellen có thực sự hiệu quả với một người như hắn

không? Nếu tôi có một số kỹ năng tốt, tôi có thể đã vượt qua được khoảng cách này, nhưng tôi chỉ học được một số điều bằng cách đấu tập.

Tôi thậm chí còn chưa biết kiếm thuật đúng đắn. Sẽ là ngạo mạn khi nghĩ rằng tôi đã học nó một cách đúng đắn khi tôi chỉ mới học được vài kỹ thuật.

Gã đó tiến đến gần tôi như thể hắn vừa đi dạo, hắn không hề cảnh giác với tôi.

“Người đơ ra rồi à?”

Khi người đàn ông đến gần tôi với thanh kiếm chìa thẳng về phía trước và cố gắng vào tầm đánh của tôi, tôi đẩy kiếm của hắn sang một bên và cố gắng xông vào.

Kang!

"Kurk!"

Tuy nhiên, như thể đã nhìn thấu mọi cử động của tôi, hắn mạnh mẽ chém vào thanh kiếm tôi đang cầm bằng cả hai tay, trong khi hắn chỉ cầm bằng một tay.

Cú sốc đó buộc tôi phải lùi lại vài bước. Dù tôi đang cầm kiếm bằng hai tay, nhưng lòng bàn tay tôi có cảm giác như muốn rách ra.

“Yếu vãi.”

Mayarton nhìn chăm chăm vào tôi, người đã bị đẩy lùi vài bước.

Tôi rất tự tin rằng hắn có thể khuất phục tôi ngay lúc này, nhưng hắn đang cố trêu đùa tôi. Hắn đang cố dẫm đạp lên niềm kiêu hãnh của tôi và khiến tôi nhận ra rằng mình chẳng là gì trước mặt hắn ta. Mayarton cúi người và chạy thẳng về phía tôi.

Kang!

Rồi hắn bắt đầu tấn công tôi.

Kang!

"Kuk!"

Kang!

Hắn tấn công thanh kiếm tôi đang cầm, nói chính xác là vậy.

Cố ý.

Kang!

"Urgh!"

Keng!

Ngay khi tôi buông kiếm, hắc đá vào bụng tôi.

Bụp!

“Khụ!”

Tôi nhận ra một điều ngay khi tôi ngã xuống sàn cùng với thanh kiếm của mình. Cho đến khi tôi đầu hàng, cho đến khi tôi bẻ gãy niềm kiêu hãnh của mình và đầu hàng.

Gã đó sẽ tiếp tục chuyện này.

“Thằng nhóc ngươi đang làm gì thế? Tự nhiên buông kiếm như vậy.”

Hắc đá thanh kiếm tôi đánh rơi về phía tôi.

"Nhặt lên."

Keng!

Ngay khi tôi nhặt thanh kiếm lên, Mayarton lao vào tôi và đánh vào cạnh thanh kiếm tập của tôi một lần nữa.

Thanh kiếm lại tuột khỏi tay tôi và lăn xuống sàn.

Mayarton mỉm cười với tôi.

"Nhật lên."

Bây giờ tôi đã hiểu tại sao Ellen lại huấn luyện tôi cách cầm kiếm đúng cách và không buông nó ra. Cô biết rằng họ sẽ làm điều này với tôi.

Kaaang!

Sức nắm của tôi dần cạn kiệt.

"Ta thực sự không hiểu."

Bụp!

"Urgh!"

Mỗi lần tôi buông kiếm, hấn lại dùng khuỷu tay đánh, đá và đầu gối thúc vào tôi như thể tôi đang bị trừng phạt.

"Một kẻ như ngươi, không có kỹ năng hay uy tín."

Puck!

"Krrk!"

"Tại sao lại quyết định gây sự với bọn ta?"

Hắn không có ý định khuất phục tôi. Hắn nhìn tôi trên sàn và đá thanh kiếm tập về phía tôi.

Hắn thổi bay thanh kiếm của tôi và vui vẻ nhìn tôi nhặt nó lên lần nữa.

Nỗi nhục nhã do việc bị đánh bay kiếm khỏi tay và phải nhặt nó lên hết lần này đến lần khác không phải là chuyện đùa.

Tôi cảm thấy khốn khổ và xấu hổ khi nghĩ rằng mình chỉ ở cấp độ đồ chơi đối với đối thủ. Điều đó không thay đổi ngay cả khi hắn chỉ là một cục rác rưởi tìm thấy niềm vui trong việc đánh đập những đàn em nhỏ hơn hắn hai tuổi.

Tôi biết mình sẽ thua và tôi biết mình sẽ bị sỉ nhục như thế này. Ngoài nỗi nhục nhã tôi cảm thấy, cơn đau khắp cơ thể là rất lớn vì những gì hắn ta đang làm với tôi giống như hình phạt thể xác hơn là một trận chiến thực sự.

Tôi lại cầm kiếm, và nó lại bị đánh bay khỏi tay tôi.

Kaaang!

Lòng bàn tay tôi rách và chảy máu.

Đây không còn là một cuộc đấu nữa. Nó không phải là một cuộc đấu ngay từ đầu. Hấn không coi đây là một cuộc đấu ngay từ đầu.

Hấn chỉ tùy tiện đi về phía tôi, vung kiếm nhẹ nhàng và làm kiếm của tôi bật ra. Sau đó hấn đá và tát tôi khi tôi không phòng bị, coi tôi như một trò đùa.

Hấn nhìn tôi với vẻ thảm hại khi tôi liên tục ngã xuống và đứng dậy.

“Người chẳng là gì trước Swordmaster cả.”

Bốp!

"Urgh"

"Nằm xuống đi, thằng khốn."

Bốp!

“Gừ!”

"Mọi chuyện sẽ tốt đẹp biết bao nếu người hành xử tử tế."

Bang!

“Gừr!”

“Người thua rồi. Nào, nói là mình đầu hàng đi. Như vậy sẽ thoải mái hơn đúng không?”

Bốp!

"Guh!"

"Làm đi."

Bốp!

"Urg..."

“Người không chịu à?”

Bốp!

"Thôi được rồi."

Hắn liên tục lảng mạ tôi, không hề tỏ ra chút thông cảm nào khi tôi cứ cố gắng đứng dậy.

Tôi là một tên khốn bản thủ, nhưng gã đó thì hơi khác.

Gã đó không chỉ bản thủ, hắn còn tàn nhẫn.

Trong khi tôi cố che giấu sự thiếu khả năng của mình bằng cách hành động bản thủ, gã đó lại làm điều đó bằng cách hành động tàn nhẫn.

Và hẳn rõ ràng mạnh hơn tôi rất nhiều.

Càng cố đứng dậy và chống cự, hẳn càng tỏ ra hài lòng hơn là ngưỡng mộ sức chịu đựng của tôi. Có vẻ như gã đó cảm thấy thích thú với sự vùng vẫy vô vọng của nạn nhân mình.

Tôi cảm nhận được không khí xung quanh khi tôi lại nắm lấy thanh kiếm tập của mình.

Không có cảm xúc nào trong biểu cảm và ánh mắt của ông Epinhauser.

Tuy nhiên, hầu hết các bạn cùng lớp của tôi đều có vẻ mặt biến dạng.

Đã có những trường hợp như vậy.

Trong bất kỳ sự kiện nào, nếu một bên bắt đầu thua thảm hại, sẽ có một số người vô tình bắt đầu cổ vũ cho phe đó.

Họ không muốn phe kia bị nghiền nát một cách bất lực, nên họ muốn phe đó làm tốt hơn một chút.

Bây giờ tôi đang ở phe thua thảm hại đó.

Harriet de Saint-Owan, người lúc đầu tỏ ra vui mừng khi tôi nhận được một bài học đích đáng, cũng đang bối rối. Sắc mặt cô trắng bệch. Cô nhìn tôi rồi nhìn ông Epinhauser. Cứ như thể cô đang hỏi bằng ánh mắt tại sao ông không dừng trận chiến này lại dù đã rõ ai là người chiến thắng.

Cô đã hình dung ra, nhưng cô không nghĩ nó sẽ như thế này.

Tôi cũng không biết mình sẽ kết thúc thảm hại thế này.

Một số người thì bình tĩnh.

Ellen vẫn nhìn tôi và Charlotte cũng vậy.

Ngược lại, những người căm ghét tôi lại là những người hoảng sợ. Dường như họ nghĩ rằng tôi sẽ chết như thế này.

Dù các cuộc quyết đấu ở Temple có thể gọi là trò trẻ con so với các cuộc đấu thực sự, nhưng dù sao nó vẫn là một cuộc đấu.

Nó không ở mức độ của một trận đấu đơn giản.

Trận đấu sẽ không kết thúc trừ khi có người đầu hàng. Ngay cả ông Epinhauser cũng sẽ không can thiệp trừ khi tính mạng tôi gặp nguy hiểm.

Tôi thậm chí không muốn sự can thiệp đó. Nhìn tôi lồm cồm bò dậy lần nữa, khuôn mặt của những bạn cùng lớp khác biến dạng, nhưng không phải của Mayarton.

Có vẻ như hăn muốn tôi đầu hàng.

Hăn muốn tôi thừa nhận thất bại và rút lui.

Tôi không biết tại sao tôi lại làm điều này. Trong một mớ hỗn độn hoàn toàn, tôi nhìn Mayarton với toàn thân đau nhức và đôi bàn tay cũng vậy.

Tôi sẽ không thể thắng.

Tuy nhiên, gió dường như đang nổi lên.

Dù tôi sẽ không thể thắng.

Tên khốn kiếp, tàn nhẫn, đáng ghét đó.

“Mày, tao sẽ cho mày một cú.”

"Đéo gì?"

Dù tôi có bị nghiền nát và đâm đập, tôi nhất định sẽ tung ra một cú đấm.

"Tao sẽ cho mày một cú ít nhất một lần, thằng l*o*n!"

Tôi sẽ ít nhất đánh trúng một lần.

Thực tế về thất bại sắp tới của tôi hay bất kỳ kế hoạch nào tôi có về việc phát triển Siêu nhiên của mình bằng cách đặt tôi vào trạng thái tinh thần cực độ, tất cả những điều đó đã bị lãng quên trong cơn giận dữ sôi sục của tôi.

Tôi đã bị đánh quá nhiều lần.

Tôi bị đánh mạnh đến nỗi tất cả nhiệt huyết dồn thẳng lên đầu.

Nếu tôi không cần được dù chỉ một miếng của tên khốn kiếp đó, tôi sẽ không thể ngủ được trong tháng tới hoặc lâu hơn.

Tôi lao vào hắn với tất cả sức lực còn lại, và chuẩn bị sử dụng một cái gì đó. Nếu tôi do dự, hắn sẽ hoặc đá tôi hoặc đánh tôi bằng kiếm của hắn.

Tôi chưa bao giờ định dùng cái này cho việc như vậy.

Nhưng, tôi quá bức mình đến mức không thể chịu đựng được nữa.

[Đã sử dụng chức năng "Viết Lại".]

[20 Điểm Thành Tích cần thiết để kích hoạt sự kiện này.]

Tôi đánh vào thanh kiếm chắn mắt mình và làm cho "điều lẽ ra không nên xảy ra" xảy ra ngay lúc đó.

Kiếm của hắn ta.

Nó vỡ tan tành ngay khi kiếm của tôi chạm vào nó.

Kaaang!

Thanh kiếm chắn của hắn vỡ tan, làm Mayarton lộ vẻ mặt ngạc nhiên.

Bốp!

“Gah!”

Cùng lúc thanh kiếm tập của tôi đánh vào đầu hắn, tôi thúc đầu gối vào "chỗ đó", nơi khởi nguồn của sự kiện này.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

VIETQR

Thanks For Reading